

VĚSTNÍK

ROČNÍK: XLVI VÍDEŇ ČERVENEC-ZÁŘÍ 1999 ČÍSLO: 7-9

P b b
Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“
15. Pelzgassee 17, 1150 Wien
Z.N. WOGZ 411U

SVATOVÁCLAVSKÝ PRAPOR

Již ve Francii v r. 1940 obdržel I. čs. pluk plukovní prapor, který tomuto útvaru darovalo město Arras, kde za první světové války bojovali naši legionáři. Také dělostřelecký pluk obdržel prapor od pařížského Sokola, který byl pluku předán až v Anglii. Jen 2. čs. pluk, později po reorganizaci v Anglii II. prapor, byl dosud bez zástavy.

Proto bylo velkým překvapením, když se proslouchlo, že 4. dubna 1943 bude II. praporu předán na slavnosti prapor, který tomuto útvaru daroval Svaz českých katolíků v Texasu v USA. Byl to krásný, vyšívaný prapor – dar našich krajanů z USA. Na přední straně byl krásně vyšívaný obraz svatého Václava s nápisem „Nedej zahynouti – nám ni budoucím!“ a po krajích nápis „Naším vojákům Svaz českých katolíků z Texasu“. Na druhé straně byl vyšívaný československý státní znak s nápisem „Pravda zvítězí!“ a lemován lipovými ratolestmi. Po okrajích obou stran byl prapor vkusně ozdoben klínovým lemováním střídavě v našich národních barvách.

Slavnost předání praporu byla provedena za velké účasti na velkém sportovním hřišti přístavního města Folkestone, ležícího na severovýchodním pobřeží Anglie. Po příjezdu vykonal předseda čs. zahraniční vlády

Msgr. Dr. Srámek za doprovodu ministra národní obrany a velitele útvaru pplk. Příkryla přehlídku nastoupeného II. čs. pěš. praporu. Za velké účasti našich, anglických

a spojeneckých hostů jak civilních, tak vojenských, pronesl předseda čs. vlády projev, ve kterém ocenil dar našich krajanů, který je pojítkem mezi námi a americkými krajany ve společném boji za osvobození naší těžce zkoušené okupované vlasti. Připomněl, že naši předkové často v dobách těžkých a zlých se řadili pod praporem sv. Václava k boji za svobodu a nezávislost své země. Předal prapor veliteli II. čs. praporu pplk. Příkrylovi, který jej políbil a slíbil, že příslušníci jeho útvaru budou pod tímto praporem bojovat a přinesou jej neporušený až do osvobozené vlasti. Na prapor připjali stuhy s věnováním lordmayorů – starostové anglických měst Stratford on Avon, rodiště slavného Shakespeara (vojáci praporu hlídali toto město a blízké letiště

v letech 1940–1941), a přístavního města Lowestoft, kde toho času vojáci tohoto útvaru hlídali město a přístav proti případnému německému přepadu. Oba starostové přednesli pozdravné projevy.

Slavnostní defilé vykonal celý II. prapor v čele s darovaným praporem, provázeným čestnou stráží.

PROS ZA NÁS BOHA!

TISÍC LET NÁS VEDL'S, CHRÁNIL, DÍKY TOBĚ ZA TO,
SVATÝ VÉVODO!

22. SVATÝ VÁCLAV

Po Vratislavovi, jenž zemřel po r. 920., nastoupil na panovnický stolec nejstarší jeho syn Václav, jemuž se od babičky Ludmily dostalo vychování nejpečlivějšího. Aby uchránil svou zemi od nájezdů německých vojsk, jichž přílišné moci by ani nemohl odolati, uspokojil německého krále slibem a závazáním se k ročnímu poplatku. Od té doby pečoval Václav o rozšíření křesťanství v Čechách, jež mu nejvíce na srdci leželo.

Václav byl knížetem pobožným, který nejenom nové chrámy zakládal, mezi nimiž zvláště památným je chrám svatého Víta na hradě pražském, ale i sám na důkaz křesťanské pokory kněžím při oltáři přísluhoval. Život svůj věnoval skutkům dobročinným, jsa jmenovitě dobrodincem chudých a ochráncem vdov a sirotků. Kde toho bylo potřeba, důrazně hájil svých práv panovnických, čehož důkazem je příběh s Radislavem Zlobným, jenž chtěl dosáhnout vrchní moci v Čechách. Václav rázným a důstojným počínáním ohrozil a úctou naplnil odbojného protivníka, že bez boje se mu pokoril. –

Přátelství, jež Václav s Němci zachovával, nelíbilo se mnohým zemanům, kteří považující poplatek Němcům odváděný za potupný a nedůstojný, jali se proti knížeti popuzovati mladšího bratra jeho Boleslava, který sídlil na hradě v nynější Staré Boleslavi. Z návodu nepřátel pozval Boleslav bratra na slavnost posvěcení chrámu roku 929, a měl se k němu velice vlídně. Když pak druhého dne Václav časně ráno ubíral se do kostela, vyskočil naň Boleslav se svými druhy. Poznáv zlý jich úmysl, Václav chtěl se zachrániti ve chrámě. Ale než tam dospěl, přikvapili sluhové Boleslavovi a prokláli jej mečem u samých dveří kostelních. Kniže Václav hned po smrti své ctěn jest za svatého mučedníka, dědice a patrona zemského; knížata a později i králové kladli obraz jeho na peníze, pečeti a korouhve své. Vše, co národ náš jako své vlastní máti a ctíti chtěl, to až podnes svatováclavským se nazývá.

V. Čácký: – Dějiny národa českého v Čechách a na Moravě. –

Převzato z Pracovní čítanky "Má vlast", kterou vydal J. Kratochvíl.

Na biskupské svěcení přiletí krajané z USA

Stejně jako doposud bude sídlit v americkém Los Angeles mons. Petr Esterka, jehož na začátku července jmenoval papež Jan Pavel II. pomocným biskupem brněnské diecéze. Zároveň jej určil odpovědným za duchovní péči o české katolíky v cizině. Za své biskupské heslo si vybral citát z Matoušova evangelia: „Jděte do celého světa.“

Nově jmenovaný pomocný biskup Petr Esterka (vlevo) seznámil na tiskové konferenci, které byl přítomen i sídelní brněnský biskup Vojtěch Cikrle, novináře se svými plány. Snímek Václav Kolář

Vzpomínka

Ve dnech, kdy se připravuje do tisku HLAS MISIE, v Čechách i na Moravě vzpomínají na Kardinála Štěpána Trochtu, salesiána

Zemřel 6. dubna 1974 v Litoměřicích.

Na svých bedrech nesl dva kříže. Ten první mu připravili nacisté a tahali jej po koncentračních táborech v Mauthausenu a v Dachau - ten druhý čeští komunisté. Tomu prvnímu kříži mohl uniknout, i když těžce dobytý byl naložen na vozík a odvážen do kremace. Procitnul a hned poznal, kam to vlastně jede. Sesunul se z vozíku a zůstal ležet v příkopu jako zabítý. Jeden spoluvězeň, jugoslávský lékař o něj pečoval a vražedné záměry lidí byly zmařeny.

Ale z násilí tvrdé komunistické policie už se nemohl vysvobodit. Odsouzen k 25 letům žaláře. Poznal řadu tvrdých věznic v bývalém ČSSR - jeho osud byl zpečetěn. Církevní tajemník v jeho biskupském sídle v Litoměřicích svým hrubým, nelidským, tvrdým jednáním v podnapilém stavu mu připravil korunu mučedníku.

Já vzpomínám na kardinála Trochtu s velkou vděčností. On mě 28. srpna 1963 udělil svátost kněžství. Já jsem prakticky biskupa Trochtu neznal. V době tvrdého režimu komunistu, kteří rádi ukazovali nepřátelství k Bohu a k Církvi, se studovala teologie tajně. Kdo byl připravený, mohl přijat kněžské svěcení. Problém byl sehnat ochotného biskupa, světitele. Vše bylo spojeno s rizikem. Před nim chránil tajně studenty teologie Otec Kubín Josef v Praze. On poslal do Brna i zprávu pro mne. Pracoval jsem v té době v podniku Stavební stroje. Zpráva zněla: Připrav se... Vše jde do tuhého. Následovaly týdenní exercicie. Ve stanovený den jsem odjel do Prahy. Nemusel jsem bloudit po našem hlavním městě. Nocleh byl připraven na Vyšehradské ulici u kolegu salesiána.

Na druhý den přišel Otec Kubín a vyšli jsme do ulic Prahy. Jen mi řekl: "Ted' musíš dávat strašný pozor. Otevři oči a dívej se pozorně, kam jdeme. Zítra tuto cestu podnikneš sám. Ráno v 6 hodin zazvoníš v domě číslo... Ozve se paní domácí. O všem je informovaná. Ona tě vpustí." - Dnes na jméno ulice si nemohu a nemohu vzpomenout. Nyní po 36 letech bych musel hledat v plánu města Prahy. Když se blíží "70", jak lehce se zapomíná. Na to si už musím zvykat, lepší to už nebude.

Moje námitka byla: "Otče Kubíne, já biskupa neznám a on mě též. "Žádné strachy, na všechno jsem pamatoval. Představiš se pod heslem, to nesmíš zapomenout - zní: Otče biskupe, přináším Vám lék reserpin, posílá mě k Vám Páter Kubín a prosí, abyste mi udělil jáhenské svěcení a vysvětil mě na kněze."

Reserpin mi zůstal v hlavě doposud. Otec biskup prodělal infarkt - měl nemocné srdce, lék reserpin musel brát. Tenkrát už byl internovaný v Mukařově. Občas s povolením svých ochránců mohl jet do Prahy na lékařskou kontrolu.

V 6 hod. ráno jsem zvonil na dané číslo v mé ulici. Cestu jsem neztratil, jak bych mohl! To byl můj den. Otce biskupa jsem vytáhnul z postele. Reserpin mě zachránil. "Počkej chvíli, vidíš, jak vypadám" utrousil biskup tuto poznámku. "já se připravím. Ty oblečený jsi, zůstaň tak."

Toho obleku jsem si vážil dlouhá léta. Ale čas všechno pohltil a ztrávil.

ŠTĚPÁN kard. TROCHTA

*My křesťané
jsme obyčejní normální lidé,
ve všem podobní ostatním,
podlehající slabostem,
ano, i hříchu.
Nikoli však zálibě v něm.
/ 1968 /*

Pro svěcení nebyla žádná parádní katedrála. Malá, skromná místnost v suterénu se proměnila v katedrálu. Nebyly tam zástupy rozradostněných lidí. Jen Bůh Ježíš Kristus. Otec biskup a já. Chvěl jsem se před boží láskou a jeho milosrdenstvím. Nemohl jsem pochopit, koho to Pán volal ke své službě - Mnoho věci nepochopíme. Vím jen, že Bůh v nepříznivých nepřátelských podmínkách umí zařadit velké věci. Jemu buď dík, jemu buď sláva.

Jinak zůstalo vše neproniknutelným tajemstvím. Tak to muselo být. Až přišel čas, to bylo v roce 1968, to už jsem byl ve Vídni na teologické fakultě, napsal jsem mamince, ať si přečte moje kněžské požehnání, napsané na zadní straně obrazu Panny Marie Pomocnice křesťanu, které jsem doma v roce 1963 posvětil na stěnu.

Primici doma jsem slavil 1. května 1990 s velkou parádou, zářícím sluncem, s hudbou a velkou účastí krojovaných v Blatné na Moravském Slovácku. Jen jsem děkoval... děkoval všem. Především Bohu. Matce Boží Panně Marii a Otci biskupovi kardinálu Trochtovi.

Napsáno několik dní před vstupem do 70. roku mého života.

P. Josef Štěpán

ŽADNĚ ZLÉ SLOVO!

+++++

Vraždicí bratrská válka, která stále zuří ve světě a hrozí, že pohltí všechny lidi, má svůj původ v hněvu proti bratru. Ježíš říká: "Každý, kdo se hněvá na svého bratra, propadne soudu!" Neboť se udělal soudcem svého bratra. "Jdi a usmíř se se svým bratrem!"

Ptáš se: "Jak se naučíme této trpělivosti?" Příteli, měj odvahu, abys dlouho mlčel, měj shovívavost. Kdo mlčí, ačkoli je rozzloben, má čas, aby přemýšlel. A při tom ti leccos napadne: co udělal druhý dobrého a že ty jsi udělal častěji chybu. A tím se staneš uznalejší a mírnější. Pak nebudeš hasit doutnající knot a lámat nalomenou trtinu.

Příteli, rozhodni se zásadně, že zůstaneš dobrým člověkem a že nebudeš více zlým. Proč chceš být zlým? Pak se zlobíš nejen na druhého, nýbrž budeš také sám zlým, zlým člověkem. Chceš to? To přece nechceš být? Řekni tvému tvůrci: "Pane, nechci být zlým člověkem a zlobit se na druhé. Pomoz mi při tom!" Zachovej si dobrotu! Kdo zůstane dobrotivým, je "dobrým člověkem". Tato dobrota vyřídí víc než zloba! Věříš to? Děti se nevychovávaly pěstí, ale lžící plné medu. Několika dobrými slovy. Nauč se být druhému věrným, nejen svému partnerovi, nýbrž i příteli a všem lidem, s kterými jsi spojen. Uchovej jim tvoji vážnost, úctu, náklonnost a přístup k tvému srdci. Buď spolehlivým, ať se může spolehnout na tvoji náklonnost. Zueríš-li mu dnes a zítra jsi sladkým, půjde ti brzy s cestou. Raději se zřekne tvého medu, než aby riskoval tvůj nůž.

Víš, že se zlostný člověk nedovede ovládat, že mu chybí sebeovládání? Kdo panuje, není-li člověk sám pánem svých slov a skutků, nýbrž neovládá sám sebe, takže burácet? Příteli, nedopust, aby v tobě měl démon úplnou volnost. Nech v sobě převládat dobrotu Boží. Plň jeho vůli a dělej to jako on: On je pln trpělivosti a mírnosti. Neříkej raději nic než něco zlého. Pak zůstane zachován mír.

Umíš být sám? Zamyšlení.

Říkáš, že už nedovedeš být sám, být potichu, sám přemýšlet. Potřebuješ rozhovor, poklepávat prstem, potřebuješ bláznivou atmosféru ... Doma jsi jen v tempu, hluku světa, jinde nejsi doma.

Chudáku! Svět tě dodělal. Cítíš se silný, ale nejsi docela zdravý. Tak to dobře nedopadne. Jezdit stále stovčáčkou zatačkami, občas se někdo octne pod tvými koly nebo vrazí do zdi. Pravděpodobně bude mnoho těch, kteří se dostanou pod tvá kola, a nejen pod kola tvého vozu.

Musíš přinutit svou vůli a být sám s Bohem, vyspat se z opojení, do kterého tě svět dostal. Vim, že jsi stále pod parou světa. Do opojení vstáváš, v mámení jdeš spát. Musíš se naučit žít střizlivě, vyznat se v poušti, na které žil Kristus, v samotě s Bohem.

Zpočátku vůbec nebudeš moci uskutečnit zamyšlení. Jsi asi příliš vyčerpan na hluboké myšlení, příliš roztěkan, než abys mohl pobýt s nějakou myšlenkou. Jak je rozjeté tvé písmo, tak se rozjíždějí tvé myšlenky. Napřed uveď do schopného stavu sám sebe. Pár dní za sebou se pořádně vyspi. Zkus to venku v přírodě být potichu, přijít sám k sobě. Jedno dopoledne to nespravi. Někdo potřebuje celé dny, někdo i měsíce, než se uklidní, než se najde. Zkus se uvolnit! Celé tvé myšlení je křečovitě. Zahrej si fotbal, zajdi si do hor, zaspoutuj si! ...

I dobrá hudba přispívá k uvolnění. Hudba bez neuróz Jazzu, bez bláznivého opojení hlukem. Podobně dobré knihy vedou k tichu, klidu, zamyšlení a vnitřnímu tichu.

Někomu to myslí, jen když při tom píše. Tak si piš své myšlenky, třeba roky, jen když tím dosáhneš vnitřního ticha a klidu. Najedeš tak na ty koleje myšlení, které vedou k Bohu.

Potřebuješ-li opravdu se vyjadřovat ústně, pak ti přeji, abys našel někoho, s nímž by ses naučil myslet. Zamyšlet se, to značí, vybičované nervy nechat odeznít. Někdy to trvá dlouho. Nervy se dají tiže spravovat než zlámané nohy. Zamyšlet se znamená opět najít smysl, smysl svého života, smysl své práce, smysl svých námah, smysl svého Já, smysl svého My. Zamyšlet se, to značí: najdeš cestu k sobě, Bohu, lidem. Je to tak: Kdo najde sebe, najde i Boha, protože ten je v jeho srdci - najde i bližního, protože i v srdci bližního je Boh.

Vatikán

Pomník obětem holokaustu, šestira-menný bronzový svícen „menoru“, vztyčili katolíci a židovští představitelé ve vatikánských zahradách nedaleko Pa-pežské severoamerické koleje. „Svícen je dalším pozitivním signálem v dialogu mezi katolickou církví a židovstvím.“ řekl kardinál Edward Idris Cassidy, předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů. (čbk)

■ ■ ■

Druhá věž synagogy vydala tajemnou schránku

Tajemnou schránku vyjmuli v úterý 4. září z ma-kovice v kopuli levé věže Velké synagogy v Plzni dělníci pracující na rekonstrukci velkolepé stavby. Zatavená olověná schránka ve tvaru válce o průměru deset a délce 30 centimetrů se tak dostala na denní světlo po více než sto letech.

Předpokládá se, že uvnitř budou dobové mince a další vzácné předměty z konce minulého století.

V podobné schránce nalezené loni v kopuli pravé věže synagogy byl pamětní list, plány, fotografie stavitelů i zástupců židovské obce. Obec nechala předměty zrestaurovat a jejich kopie vrátila na původní místo.

Velká synagoga v Plzni, která je údajně třetí největší synagogou na světě, byla dokončena v roce 1893. Roz-sáhlá rekonstrukce objektu, který byl v žalostném sta-vu, začala v polovině loňského roku, kdy se židovské obci podařilo získat 50 milionů korun od státu. (čbk)

DNES ODPOVÍDÁ...

P. Tomáš
Kohnřík
OČr.,
duchovní
správce
farnosti
Loket
nad Ohří

Jak se slaví svátek zemského patrona v bývalém pohraničí?

Když jsem před šesti lety přišel jako duchovní správce do Lokte ke kostelu sv. Václava, mile mě překvapila svatováclavská pouť. Za svatým knížetem přišli Češi i Němci, domácí i kdysi vyhoštění, mladí i staří. Modlitbou, pouťnickým nadšením a Svatováclavským chorálem jej ctili všichni bez rozdílu, neboť jak věřící říkají „je to náš svatý Václav“, kníže naší vlasti, patron Čechů i Sudeckých Němců. Tento zemský patriotismus na Lokti a v západních Čechách udržovali právě kněží rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou, a on obslal v pravosti víry až dodnes.

Letos se již posedmé slaví v našem kostele Svatováclavské varhanní slavnosti na jedinečných barokních varhanách původem z místní varhanní školy. Duší této hudební akce je odsunutý loketský rodák, skladatel Widmar Hader z Řezna, který každým rokem komponuje nové preludium na knížete sv. Václava. Publikum se již tradičně těší na tuto skladbu.

Při datování Svatováclavské účty na Lokti se dostaneme až k počátkům české státnosti. Sedláčské – slovanští kmeny sibiřské vělve se velmi záhy připojili ke knížectví Čechů vytvářených Přemyslovci. Od poloviny 12. století, kdy je česká státnost ohrožována Friedrichem Barbarossou, vzniká na Lokti královská pevnost a mohutná úcta k dědici české země, která vstoupila r. 1196 postavením trojlodního románského kostela a jeho zasvěcením sv. Václavu. Slavnosti tedy letos kulatě výročí 800 let posvěcení, 750 let farnosti a patronium, to vše o svátku sv. Václava. Na slavnosti přislíbili účast již tři biskupové.

Je velkým Božím darem a znamením, že jubilejní slavnost kostela sv. Václava se slaví v roce sv. Cyrila a Metoděje. Sv. Václav totiž budoval křesťanství i státnost na cyrilometodějském dědictví.

(kon)

Kníže Václav vyrůstal uprostřed utrpení a sebezapření ve společnosti ještě napůl pohanště, kde vládly velmi hrubé mravy. To dovedlo způsob odstranění svatě Ludmily. Ta se sice uchýlila do ústraní, na své vdovské sídlo Tetín, aby nikomu nevadila, ale nakonec stejně neunikla.

Představitelé pohanště strany se snažili získat mladého vévodu, protože se obávali vlivu kněží na jeho osobu. Zakazovali jim, aby za ním chodili, a dokonce je vyháněli ze země. Václavovi bránili v konání zbožných cvičení. Byl nucen svůj náboženský život omezit, modlit se tajně a s kněžskými hovořit jedině v noci. Trochu nám to může připomenout naše vlastní zkušenosti z totality.

Ale ani přes tato opatření se nepodařilo vladýkům, rádcům jeho matky, získat Václava na svou stranu, nebo dokonce ovlivnit jeho osobnost. Jakmile se ujal vlády, hned jim to dal důrazně najevo. Podle legendy řekl prý vladýkům něco v tom smyslu: Jestli se zrovna jim nechce sloužit Kristu, jejich problém, ale ať v tom nezabraňují někomu druhému. A pokračoval: „Byl-li jsem pak já až dosud pod vaší péčí neb mocí, od nyníška ji odmítám a Bohu všemohoucímu z upřímného srdce chci sloužit.“

Zbožnosti se naučil, jak všichni víme, od své babičky Ludmily, ale i jeho nechvalně proslulá matka vložila do jeho povahy a postoje cenné vklady jako nezlomnost, odvahu, sílu a energii. Matčiny vlastnosti zdědil také jeho bratr Boleslav, ale bohužel neměl tu zbožnost. Drahomíra ho předčasně od Ludmily vzala, aby ho babička příliš neovlivňovala. Václav své přirozené sklony podřizoval víře. Uvedené vlastnosti spojené se zbožností vytvořily osobnost ideálního panovníka, což se osvědčilo v složité situaci, která se vyskytla na počátku jeho vlády.

Země byla rozdrovena intrikami na sebe vzájemně nevražících stran, ambice okolních vévodů byly znovu vzbuzeny a kníže měl ošizenou pozici. Zavraždění Ludmily situaci neuklidnilo, jak Drahomíra se svými rádci očeká-

Přimluví se také za nás?

Interiér kostela sv. Václava ve Staré Boleslavi

Snímek Jaroslav Hodík, KT

vala. Naopak, lid byl nesmírně rozrušen a vzniklé zmatky ohrožily postavení země. A do toho všeho přišlo nebezpečí ze strany Německa.

Václav začal velmi rázně. Nejen že odmítl manipulaci od matčinych poradců, ale udělal ještě jiné důrazné gesto, kterým projevil svůj pevný a rozhodný postoj: matka musela odejít do ústraní, dokud nebude obnoven pořádek a vyšetřeny některé nejasnosti. Začalo se o ní totiž povídat, že se chystá zavraždit Václava a Boleslava. Byly to však nepravdivé obžaloby. A tak jakmile byl nastolen klid, mohla se Drahomíra vrátit. Časem nalezla ke křesťanskému směru svého syna i vztah.

Vyhnaní kněží směli přijít zpět a církev díky Václavovi znovu rozkvétala. Všichni

životopisci jednohlasně velebí jeho svatost. Tyto pověsti časem vzrostly, získaly legendární nádech, jiné jsou nápadné svou naivní a zbožnou prostotou. Kníže však neřávil veškerý čas v kostelích, může nám být příkladem spojení kontemplace a akce. Světci ostatně nebyli jenom nějakí nepraktičtí snůlkové.

Jak se Václav horlivě modlil a konal zbožná cvičení, s nemenší horlivostí plnil svoje knížecí povinnosti. Věděl, že v této hrubé společnosti soudcové odsuzují spíše podle svých libůstek. Proto usiloval o reformu soudnictví, snažil se kontrolovat soudní jednání a omezovat počet odsouzení k smrti, i když nebylo možné zrušit je úplně.

Tak aspoň odstraňoval šibenice a vězení

tam, kde se nenacházeli řádně ustanovení soudci.

Na jedné straně nechť být přítomen po pravém a jeho ideálem se stal mír, na druhé straně uvažoval prakticky, když věnoval zvláštní péči právě vojsku. Byl ostatně přinucen tasit několikrát meč na obranu své země. Když však stanul před Prahou německý císař s obrovskou armádou, nechal meč na pokoji, protože se řídil rozvahou, moudrostí, prozíravostí, nikoliv slepou bojovností. Rychle pochopil, že takový odpor by neměl smysl, a podřídil se Německé říši. Ze soků se stali přátelé a český národ byl zachráněn. Čeští historikové tento jeho krok chválí.

Nějakou dobu toužil vše nechat, odebrat se do Říma a tam vstoupit do kláštera. Nakonec ale zůstal na svém místě. S poddanými jednal vládně a laskavě, vykupoval na trhu otroky, ale oblibu všech si přesto nezískal. Změny, které horlivě zaváděl, byly příliš rychlé. Mnohé velmi zakořeněné pohanště zvyky měl podle mínění některých historiků odstranit spíše pomalu a postupně. Svoji úlohu sehrála možná i žárliвість velmožů, když viděli, jak štědrě obdarovává kněze, i ty, kteří přišli z ciziny. Ale ani světci nejsou neomylní a nemusí vždy přesně odhadnout situaci.

Také na jeho politiku vůči Říši panovaly zřejmě různé názory. A k tomu všemu se přidala Boleslavova nesmírná vládyčtivost, což se nespokojencům velmi hodilo. Jak to dopadlo, víme všichni. O zavraždění svatého Václava mluví všechny legendy skoro shodně, jenom s malými rozdíly. Spiklenci nepohodlného knížete sice úspěšně odstranili, jeho osobnost však působila dál a ještě účinněji než zaživa. Neboť tragický konec mu získal sympatie i u těch, kteří s ním dříve nesouhlasili. Také Boleslav šel do sebe a postupně změnil smýšlení. Brzy pronikaly mezi lidem zprávy o zákracích na Václavově hrobě. Zkusíme i my jeho přimluvnou sílu? Záleží jen na nás.

Podle knihy F. Dvorníka *Svatý Václav zpracovala KATEŘINA TETIVOVÁ*

MLÁDÍ není pouze jeden úsek života, je to především duševní rozpoložení, projev vůle, hodnotná představitost, síla dojetí, vítězství odhodlání nad ústupností, podnikavého dobrodružství na pohodlím a zahálkou.

Není ještě stár, kdo žil už řadu let; stárne však ten, kdo opouští svůj ideál. Léta zanechávají vrásky, ale duše vysychá tomu, kdo zradil své myšlenky a cíle.

Pochyby, obavy a beznaděj jsou nepřátelé, kteří nás pohřbívají už před naší fyzickou smrtí.

MLÁD je ten, kde se dovede nadchnout a žasnout, kdo se táže jako nenasytěné dítě: a co dál?! Jeho postoj je výzvou událostem a hra života, i svízelná, ho těší a povzbuzuje.

Jste stejně mladí jako vaše víra, stejně staří jako vaše pochybnosti; stejně mladí jako vaše sebedůvěra, jako vaše očekávání a naděje, stejně staří jako vaše únava.

Zůstanete mladí, budete-li vnímat co se děje kolem vás, vnímat krásno, dobro, velkodušnost, vnímat poselství přírody, člověka a nekonečna.

Začnou-li jednoho dne do vašeho nitra a srdci pronikat malodušnost a cynismus, necht' se Bůh smiluje nad vaší stařeckou duší!

Podle generála MacArthura z 2. července 1945.

Láska - jediný důkaz Boha

Láska je těžká. Matka Tereza, velká řeholnice z Kalkuty, jednou řekla: „Láska začíná tam, kde bolí.“ To znamená: Začíná tam, kde druhý na sobě nemá už nic hodného lásky, kde ho nemůžeme vystát, kde někomu velice ublížil, kde nás zklamal či se stal dokonce našim nepřítelem, kde vyprchala náklonnost, kde by člověk nejráději utekl...

Láska je věrnost a především vědomí zodpovědnosti za člověka, kterého si vyvolil Bůh. Nenechá člověka, být sebeodpudivějšího, padnout.

Tak smýšlí i dr. S. Je vedoucím lékařem ve známém lázeňském místě, velmi váženým. Jeho syn prodělal předporodní meningitidu (zánet mozgových blan) a není schopen navštěvovat školu. Otec se se svým dítětem nemůže „blýsknout“, ale přece je má velmi rád. Pokud to jeho lékařská praxe dovolí, chodí se denně s chlapcem procházet po všech lázeňských zařízeních. Lidé „civí“, ale otec zůstává věrný sám sobě: syn je syn, i když je slabomyslný. Někdy to otec stojí přemáhání. Ale dělá to!

2 knihy „Pomozte si navzájem“ R. Abela a A. Kner

To "něco" jiného

"Každý člověk uvažující o tom, kým je, je nucen si uvědomit, že není celkem, ale izolovanou částí něčeho jiného. Když to člověk pochopí, obvykle si myslí, že toto něco, od něhož je oddělen, je materiální svět, který vidí: země, na které žije a kde žili jeho předkové, a také obloha, hvězdy a slunce, které vidí. Ale jestliže uvažuje důkladněji, nebo jestliže se dozvídá to, co o tom soudili učenci celého světa, poznává, že toto něco, od čeho se lidé cítí oddělení, není materiální svět, který se rozprostírá v nekonečnu, v prostoru a čase, ale něco jiného..."

Lev Tolstoj, *Myšlenky o lidství (jeho poslední dílo)*, 1912.

"Člověk je viditelně stvořen k myšlení; myšlení je veškerá jeho důstojnost a zásluha; a jeho povinností je myslet, jak se má. Řád myšlení musí tedy začít od něho, od svého autora a svého cíle."

Nač myslí svět? Mysli na tanec, na hru na loutnu, na psaní veršů, na hry atd., na to, jak se bit, dělat ze sebe krále, ale nemysli na to, co znamená být králem a být člověkem."

Pascal, *Myšlenky*, 146

17. encyklika o lidské práci (Laborum exercens) Jana Pavla II.,

ČTĚTE A ROZŠÍRUJTE
VIDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY

Mluvíme-li o počátcích naší křesťanské tradice a s ní spojené písemné kulturnosti, mluvíme samozřejmě o velikém zjevu svatého Václava. Avšak Václav není prvním českým světcem, ani postavou doby přechodné. Svatý Václav je již prvním plodem nové křesťanské tradice, ne jejím nejzazším kořenem. Je postavou českého křesťanství, jím v našem povědomí začínají naše křesťanské dějiny, protože zemi, jíž stojí v čele svatý kníže, je třeba chápat jako zemi křesťanskou, i když v ní ještě dlouho po době jeho vlády narážíme na pohanské prvky. Zářící postava Václavova, připomínající jasný den, jako by trochu zastíňovala dobu pokřesťení.

Hlouběji za zářivou postavou Václavovou, v mlhách prvního rozblesku, blízko k temnotě noci stojí – přiznejme si, že málo nám známá – postava svaté Ludmily, kterou známe vlastně jen z okraje příběhu Václavova. Známe ji vskutku jako kořen nádherného stvoření, který nese rudé zbarvený květ Václavovy osobnosti, a tak ji také pomíjíme.

V Desetiletí duchovní obnovy jí patřil rok 1992. Připomeňme si však na tomto místě znovu kněžnu Ludmilu, jež stojí u zrození našeho křesťanství, vypráví o dějinách ještě pohanských, moudře radí, vede nás k lásce k zemi, v níž žijeme a které patříme. Její příběh je náhle přerušen. Vlídne vyprávění je zaškrnceno a utichne, ale nad jejím hrobem, jak říká legenda, nemálo lidí také postřehlo třikrát či čtyřikrát svíce a svítilny božským světlem v tichu temné noci planoucí, poukazující, že svatá kněžna je ochránkyní světla a tepla v naší zemi. Její moudrost se rychle ukáže jako smrti uniklá, když Václav, plod její péče, posvěti český knížecí trůn.

Kněžna Ludmila je babičkou naší země a tak k ní můžeme přicházet. K ní se totiž můžeme utíkat jako k té, která má shovívavé pochopení pro naše naivity i mladá selhání; u ní se můžeme uklidnit, neboť ví ve své věkovité moudrosti více o nezdarech a utrpeních, než my se svou netrpělivou bolestivostí. Je také jisté, že budeme-li ji opomíjet, jak je nyní zvykem činit starým lidem a babičkám, nedočkáme se lepších časů, protože jenom ona nás může naučit potivému a uctivému životu a vychovat nám pravého vladaře.

St. Václav ve výchově sv. Ludmily.

„Synu, přijmej učení od mladosti své, a až do bedin nalézáti budeš moudrost.“ (Slr. 6.)

Cyrlometodějské kostely a kaple

Na území České republiky se nachází okolo stovky kostelů (farních i filiálních) a kaplí zasvěcených sv. Cyrilu a Metoději. Většina z nich je na Moravě. K nejznámějším patří kostely v Olomouci-Hejčíně, na Velehradě, Chlebovicích, Radějově, Bratřejově, Babičích, ve Vidči, Prostějově-Žešově, Čermotíně, Loučné nad Desnou, Zlobicích, Vlčonicích, Dědicích, v Olšanech a nebo nově postavené cyrlometodějské kostely v Nedachlebicích u Uherského Hradiště a v Kladerubech u Kelče. V Čechách jsou to zase pražské kostely v Karlíně a Nebušicích nebo dále kaple v Kunraticích, ve Vracovicích a další.

Rovněž pravoslavná církev v České republice má zasvěcených několik kostelů sv. Cyrila a Metoději. V Čechách je to především její katedrální chrám v Praze a pak další tři kostely (Hořovičky, Česká Lípa a Lanškroun), na Moravě jsou to kostely v Chudobíně, Přerově, v Olbramovicích a v Kroměříži. (jpa)

1909 O R E L 1999

Bůh v mém životě

Sestřičky a moje cesta k Bohu

Jsem invalidní, odkázaná na péči druhých a na invalidní vozík. Nemoc se postupně zhoršuje.

Vyrůstala a žila jsem bez víry, bez Boha. Byla jsem zdravá a zdálo se mi, že mám všechno, abych mohla šťastně žít.

Ve svých dvaceti šesti letech se objevily první příznaky nemoci. Zmocnil se mne pocit zoufalství a beznaděje. Byly chvíle, kdy se mi nechtělo žít.

V roce 1992 jsem se přestěhovala do Příbrami a na rehabilitačním oddělení mi byla doporučena Charitní ošetrovatelská služba. Hned po prvních návštěvách sestry jsem poznala, že se tato péče

liší od běžné zdravotní služby. Sestra měla trpělivost vyslechnout moje stesky a trápení. Udělala si čas na doprovod, na vyjíždku na invalidním vozíku, prostě byla jiná. A tak začaly moje první opatrné otázky: „A sestřičky, proč to vlastně všechno děláte?“ Tak jsem se dověděla, že je Bůh, který nás stvořil a který nás má neskonale rád. Pak již jsem vždy netrpělivě čekala na chvíli, kdy přijde rehabilitační pracovník nebo sestra a po ošetření bude chvíli na čtení z Bible nebo vyprávění o Pánu Ježíši a Panně Marii.

Těžko se mi popisuje ten den letos v lednu, kdy mne dovezli do

chrámu svatého Jakuba a já přijala svátost křtu. Smím patřit Bohu, smím se odevzdat milujícímu Otci i se svou nemocí.

Milující Bůh je se mnou jako nikdy před tím. Moje zdravotní sestra mne vozí na mši svatou, mohu přistupovat ke svátostem a mám hodně času myslet na slova Kristova i na promluvy kněze.

Vážený přítelé, vám, kdo jste zdraví, i vám, kteří trpíte, mohu jen říci: „Je mi krásně!“

Pracovníci Charitní ošetrovatelské služby jsou ta světylka víry, která se rozbíhla do rodin, aby skrze jejich ruce a jejich srdce lidé poznali Boží lásku. Jejich služba není doceněna nejen zdravotnictvím, ale ani církví. Bůh jin žehnej!

ANNA PAVLÍKOVÁ

Poměr papeže Pia k válce a k císaři rakouskému.

Francesco Zanetti vydal diplomatické dokumenty pod názvem „Nella Città del Vaticano“, kde ohlasněno a prokázáno jest stanovisko, které zaujal Pius X. ohledně světové války.

Zanetti tam praví: „Přišla sarajevská vražda. Byla počátkem nezměrné války. Papež dal poslati dopis vídeňskému nunciu Scapinellimu, který měl být doručen císaři Františku Josefovi. Existence tohoto dopisu, kdysi obmyslně popíraná, je nyní nanovo dokázána. Listu Pia X. předcházela telegram, poslaný osobně Piem X. nunciu. Tento telegram byl s velkým zpožděním dodán císaři a nuncius dlouho marně se snažil, aby byl přijat. Pius X. dal si zavolat také rakouského velvyslance u Vatikánu a zapřisahal jej, aby císař nepotřisnil krví celé Evropy svoje šediny.“

Když po vypuknutí války rakouský velvyslanec žádal požehnání pro rakouské zbraně, odpověděl Pius X.: „Rekněte císaři, že nemohu žehnati ani válce, ani tomu, kdo ji chtěl. Žehnám míru.“ A když velvyslanec neustával ve své žádosti a prosil alespoň o požehnání pro císařovu osobu, Pius X. odpověděl: „Nemohu než prositi Boha, aby mu odpustil.“ Velvyslanec vyšel velmi rozladěn od této audience a ihned po ní se Piovu X. značně přitížilo, takže vlastně již počal jeho smrtelný zápas.

A skutečně brzo po té sklátila papeže, který zemřel v pověsti svěťce, mrtvice.“

Z toho jest jasně prokázáno, že papež Pius X. válku zavrhoval, z ní císaře Františka Josefa zrazoval a před ní varoval a že rozhodně odepřel požehnání zbraním.

Taková jest tedy pravda. Než přes to nepřátelské hlasy hlásají, že papež válce přál a že církev zbraním ve válce žehnala. Jest to vyložená lež a pomluva, smyšlená od našich nepřátel za tím účelem jen, aby mohly lid popouzet proti katolické církvi a jejím kněžím.

V uctivosti se předcházíte

Vycházím z prodejny školních potřeb. Dobře, kdy sem přicházejí záci, aby si obstarali vše potřebné do školy. Otevřu dveře a dovnitř se hrnou tři mladíci z deváté třídy, zatímco já trpělivě držím dveře. Aniž by na mě pohlédli, aniž by poděkovali, a už vůbec ne, aby mě nechali vyjít ven. Vcházejí dovnitř zcela suverénně a sebevědomě, bez pozdravu, i když mě dobře znají.

Toho dne mě cosi tížilo, vždyť ranní zážitky dovedou ovlivnit celý den a těžko můžeme tvrdit, že je nám to lhostejné. Určitě bychom sami sobě lhali, že se nás to nedotýká. Těmto mladým lidem velice citelně schází výchova k uctivosti a pravidlům slušného chování. Koho za to můžeme vinit? Rodiče, školu či společnost?

LUDMILA JANCOVÁ,
Zlín-Malenovice

Když za sebou již máme řadu jar, tu říkati již zvykáme si rádi: „Na každý den hled jak na boží dar.“ Žel, že jsme takto nečinili v mládí!

Co božích darů těch jsme zdeptali! Jak v planých hříčkách věčnost utratili, po pravé ceně chvil se neptali! Ti všichni dnové teď za námi kvílí.

Však mohli bychom poznat cenu jich bez této ztráty, která teď nás hněte? Jak divná cizí radost, cizí smích! Žel, jak náš smutek i ty život smete!

J. Vrchlický

UČITEL napsal žákyni do žakovské knížky: „Vaše dcera je strašně upovídaná! – Otec mu odepsal: „To máte štěstí, že neznáte její matku!“

„MLADÝ MUŽI, táže se otec nastávajícího zete, „a dokážete vůbec uživit rodinu?“ „Ne“, odpoví ženich. „Jen vaši dceru. Zbytek rodiny se musí o sebe postarat sám.“

„PAMATUJTE si paní, já nejsem z těch, které běhají celý den po městě a roznášejí klepy!“ – „Já vím, vy máte telefon!“

POVÍDÁ paní Brabcová svému muži: „Slyšel jsi, že paní Bradáčovou odvezli do nemocnice? Má otravu krve.“ – „Ani se kousla do jazyka...“

BOHUMIL KOBLIHA

Po první světové válce se v mladičké republice vzdmula vlna proti katolicismu. Byl to spíše doznívající protest vůči Habsburkům nežli proti církvi. Jako tolikrát v historii, nevinný trpěl za viníka. Mariánský sloup byl vyvrácen za pokřik o odčinění Bílé hory. Nikoho nezajímalo, že sloup postavili jako dikůvzdání za ukončení Třicetileté války a ne jako oslavu Bílé hory. Horké hlavy nezajímala historická pravda. České latentní, ale myslím téměř vrozené rebelství, dostalo svůj výraz. Zasáhlo to i moji rodinu z matčiny strany. Můj rozkošný, odvážný děd, rebel v srdci, snilek po pravdě, dobrodružství, a po všem novém bažící, se rozhodl z katolictví přestoupit k církvi Českobratrské evangelické. Byl to čin tehdy moderní. Vše se konalo v nadšení pro republiku a staré padalo.

Já jsem se tedy narodil v rozkvětu nového státu do prostředí už pevně protestantského. Tatínek byl sice moravský katolik, ale jeho víra tiché pokory nikomu nevadila. Děti mého pražského dědečka byly odchovány už bratrskou nedělní školou, měly čestné a tolerantní zásady. Rodina žila životem plně lásky. Chodíval jsem v neděli

pravidelně do Husova sboru. Dědeček rozjímal stejně zaujatě jak nad cestopisy tak i nad biblí a o vánocích se četlo ze sv. Lukáše o narození Páně. Můj tatínek si ponechal své nečasté návštěvy katolického kostela a katolické budování oltářičku své mamince o dušičkách, kde pak důvěrně celý den hořela svíce. Když šel do kostela, brávil mne pro změnu někdy s sebou. Dlouhé obřady mne nudily a záblý mne nohy. Navštěvovali jsme spolu i hlavní církevní slavnosti, které i když byly svým koloitem zajímavé, mne duchovně nezasahovaly. Moje kouzelná maminka nikdy nepřestala věřit v Boha, ale měla k náboženství vztah volnější. Snad proto v rodině nikdy nebyl nejmenší náznak nesvornosti či náboženské netolerance. Tak se stalo, že když jsem v pubertě prohlásil mudrlatsky, že je vědecky dokázáno, že Bůh neexistuje a že už nechci chodit do českobratrského náboženství, nikdo mi nezabraňoval. Četl jsem kde co a byl nepřekonatelně chytrý, jak už to ve věku dospívání bývá. Matka kývla a otec byl plný starostí s prací na veřejnosti i v podzemním odboji proti Němcům, než aby mu taková věc jako rebelství syna v náboženských otázkách vadila.

Několik měsíců po skončení druhé světové války cestovala do Velké Británie skupina mladých jezuitských studentů teologie. Německé nacistické úřady jim nedovolily pokračovat ve studiích a v roce 1944 je dokonce hromadně uvěznilly v Praze a Terezíně. Mezi nimi tehdy byl i otec Jan Lang, který se tento měsíc, 20. června 1999, dožívá osmdesátilet. Naprosté většině čtenářů londýnského CM Věstníku ho není nutno představovat. Z uvedené skupiny se studenti postupně vrátili domů. Na žádost některých aktivních uprchlíků, otec Jan Lang zůstal ve Velké Británii a začal mezi nimi působit jako mladý katolický kněz.

Toto svoje určení pokládal za zvláštní vedení Boží, protože to s jeho životem mohlo dopadnout úplně jinak. Když se v květnu 1945 vrátil z Terezína do Prahy, byl tak zubožený, že jeho život visel doslova na vlásku. Pro našeho jubilanta byl však připraven ještě dlouhý a bohatý život. Prožil ho na jednom místě a zůstal věrný své první lásce.

Byla zaměřena ke službě lidem, kteří odešli před komunistickým nismem a hledali nový domov v Anglii. Byly to především české bohoslužby, kterými se na nově příchozí obracel. Postupně se vytvářela svobodná katolická farnost, která nebyla pod dohledem komunistických církevních tajemníků. Lidé oceňovali tuto možnost scházet se k českým bohoslužbám, protože modlit se člověk může nejlépe ve své mateřštině. S touto činností souvisela i sociální pomoc rodinám. O prázdninách s dětmi jezdil k moři. Bývalo jich tam až na šedesát, tehdy si ještě rodiny nemohly sami moc dovolit.

Protože se předpokládalo, že uprchlíci se jednou vrátí domů, byla organizována pro děti sobotní škola s výukou náboženství a základních předmětů. Pořádaly se kulturní přednášky, začal se vydávat časopis Nový život, jezdilo se pravidelně na poutě.

Velkou starost otec J. Lang vždycky projevoval lidem nemocným, navštěvoval je doma nebo v nemocnici. V této činnosti strávil jubilant v podstatě celý život a stal se uznávanou autoritou. V Anglii byli ještě jiní významní lidé, bývalí politici, kulturní pracovníci, různí odborníci. Ti však, pokud vyvíjeli nějakou veřejnou činnost, byli zaměřeni na svůj okruh lidí. Otec J. Lang však byl vždycky pro všechny, kteří se na něho obraceli se svými prosbami. Nikdy nerozděloval lidi na ty "naše" a ty "druhé". Vždycky měl také pěkný vztah k mladým lidem. Nepropadal postojům "Jó, ti mladí". Jeho srdce je široké.

S jeho životním jubileem se pojí i jeho jubileum pracovní. Bylo to na Velikonoce 1949, kdy se v Londýně konaly první české bohoslužby. Je to tedy letos padesát let. Od té doby nebyly nikdy přerušeny, i když ostatní práce dostávala jinou formu podle toho jak se měnila situace.

Jen ti z první generace uprchlíků vědí, co všechno za těch padesát let bylo vykonáno. A i kdyby nevěděli, jeho služba je zapsána ve knize života.

Kéž mu jeho a náš Pán dává ještě hodně zdraví a jednou mu dá svou odměnu za věrnou službu Jemu a lidem. Ad multos annos! Mnogaja ljeta!

Za celou obec

Handwritten signature: P. Jan Lang

VÍDEŇ – NEJOBLÍBENĚJŠÍ MĚSTO

Každoročně se ptá největší americký časopis o cestování »Condé Nast travel-ler« (náklad měsíčníku je milión výtisků) svých čtenářů na dobré i špatné dojmy z jejich cest a dovolených. V tomto roce skončila tato anketa, které se zúčastnilo kolem 25 000 Američanů, hezkým úspěchem a poklonou pro Vídeň: naše hlavní město bylo zvoleno nejoblíbenějším městem světa mimo USA.

Američané byli na svých cestách uchváteni především těmi vlastnostmi Vídně, které jsou i zdůrazňovány v cizo-

jazyčných prospektech o Vídni. Historické ambiente, kulturní nabídka i gastronomické umění a pohostinnost uspokojily všechny smysly zámořských návštěvníků. Mezi přednostmi Vídně se hojně udávalo i životní prostředí, chvála patřila i »vídeňskému srdci«: pod heslem »obyvatelstvo« získala naše dunajská metropole rovněž nejlepší ohodnocení.

Pěkného úspěchu dosáhly v této anketě dva vídeňské luxusní hotely – Sacher a Imperial – v nejtvrdší konkurenci se dostaly mezi sto nejlepších hotelů světa.

Dílo, které otec Lang před padesáti lety začal, si tehdy vynutila doba. Byla to práce mezi lidmi, kteří opustili domov, protože nechtěli žít pod komunismem. Nikdo samozřejmě nemohl tušit, jak dlouho se tento režim v naší zemi udrží. Svoboda přišla až po jednačtyřiceti letech. Úplně se změnila situace, z domova už nemusel nikdo utíkat před politickým, náboženským nebo jiným nátlakem. Začaly však přicházet návštěvníci, studenti a hodně mladých lidí jako au-pair do rodin. Tato změna se oírazila taky na naší krajanské obci. Na bohoslužby začalo chodit dost mladých lidí, kaple na Mount Street začala být mnohem plnější a i obyvatelstvo Velehradu se začalo měnit. Za těchto deset let svobody jim prošlo už tisíce mladých.

Do tohoto čísla Věstníku uvádíme jedno svědectví mladého člověka, který se vyznává z toho, že pobyt na Velehradě a práce s otcem Langem byli pro něho velkým přínosem.

V otcovi Langovi som spoznal človeka, ktorý dokázal nasledovať lásku, aj keď jej cesty boli tvrdé a strmé. Cesta za ňou je často obrazom krížovej cesty. A predsa sa vybral. Keď som sa o ňom prvýkrát dozvedel, predstavoval som si ho ako "veľkého človeka". Na prvý pohľad je to útlý človečik, ktorý je naozaj "veľký". Veľký v dávaní, veľký v tom, že nesmierne miluje a je aj milovaný. Je ten, ktorý, aj keď má málo, dáva všetko, verí v život a jeho štedrosť. Dáva s radosťou a tá je jeho odmenou. Nezištne sa odovzdáva a nerozdáva z ohľadu na ctnosť, ktorou sa vôbec nemusí krášiť. Niekedy, keď sa modlí či prihovára ku mne, cítim, ako keby sa náš Pán jeho očami usmieval na zem.

Navonok úplne prostý človek, nenápadný v dave, no nesmierne šťastný, keď zabáva ľudí, keď kypí svojim vlastným humorom. Je zvedavý na život a zároveň odovzdaný Pánu. Je plný otázok a predsa ho poznáme len skrze jeho odpovede.

V krátkom čase som si otca Langa zamiloval. Dával mi všetko, čo som v danom okamihu potreboval. Ak som sa cítil sám, bol mi priateľom. Ak som potreboval byť synom, dal mi tak ľahúčko pocítiť, že ma bude viesť cestou k láske ako duchovný otec. Vlastným životom ma učil, že každodenná práca je zviditeľnená láska, čo vždy chcel aj dokázať. Keď pracujeme s láskou, spájame sa s Bohom a skrze neho sami so sebou, jeden s druhým.

Som vďačný, že som bol pri ňom tak blízko, že som mohol čerpať z množstva jeho skúseností a pohľadov na život, ktoré s radosťou predáva mladým.

Už teraz je zapísaný v srdciach všetkých, ktorí ho poznali a poznajú, rovnako nevynímajúc aj nás mladých, ktorých vždy prijíma ako svojich priateľov.

Drahý otec Lang!

Rád by som Vám za všetko poďakoval a poblahoprial k Vášmu životnému jubileu. Nech Vás Pán ešte dlho v láske sprevádza, aby ste boli živým svetlom pre všetkých.

Pavol ČEKAN

Hostem ve Svaté zemi

Různorodost imigrantů i potřeba žít s dalšími obyvateli věřícími jinak, vede k velké toleranci. Zároveň však k posilování vědomí, že Židé jsou národem knihy. Oživil starou hebrejštinu a učinili z ní moderní používaný jazyk. Pochopitelně už ve škole se učí arabsky a anglicky, to jsou dva další dorozumívací jazyky. Patří k sobě, být solidární, je životní nutností. Stát Izrael je totiž maličkou zemí mezi ne právě pozitivně naladěnými sousedy. Je třeba se bránit. Mír, „šalom“, je slovo, kterým se obyvatelé Izraele zdraví. A je míváno vážně. Míru je třeba si vážit.

Ono totiž je co bránit. Pod rukama Izraelců poušť rozkvetla. Zavlažovací zařízení vede vodu ke každému stromu, ke každé rostlince. Některé kibucí (družstva) v poušti založily botanické zahrady. Zprvu proto, aby jejich členové žili v pěkném prostředí, později zahrad začali využívat jako zdroje turistických příjmů. Ale i poušť je možné využít. Nedaleko Ein Gadi se setkáte s možností vyjet si džípem na pouštní safari. A nevěte, že poušť je pustá. Je plná nejrůznějších živočichů a rostlin. Jednou za několik let, když zaprší, poušť vykvetne. Celý Izrael je pak v pohybu, všichni se na ten zázrak přijdí zdějí podívat. A možná je ani ne napadne, že ten největší zázrak učinili sami.

Krajina Svaté země. V tomto tichu lze slyšet Boha...

Snímek Ondřej Liška

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariat: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTE** každý první čtvrtek v měsíci,
vždy od 18 do 20 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. – Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
20 hodin

ŘÍJEN 1999

9.: Menšínová rada – Prof. Ing. Ru-
dolf Zahradník, Dr.Sc., přednáška
„Česká republika – osud a výhled“
a videofilm – Slovanická Beseda –
17.30 hodin – SOBOTA.

23.: Menšínová rada – Pěvecký soubor
z Otrokovic Hašlerovy písníčky –
Slovanická Beseda – 17.30 hodin –
SOBOTA.

**KOSTEL JEDNOTY
SV. METODĚJE
VÍDEŇ 3, RENNWEG 63**

KAŽDOU NEDĚLI se koná v čes-
kém kostele JSM na Rennwegu číslo 63
v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NABŘEŽÍ** se konají každou neděli a
zasvěcený svátek v 8.15 hodin s prom-
luvou u Otců Redemptoristů Vídeň I.,
Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** – České katolické společenst-
ví při chrámu Panny Marie na Nábřeží
– založené páterem Josefem Novotným
– 1. okres, Seitzergasse 5, IV. patro,
otevřeno pátek od 19 do 22 hodin a v
neděli a svátek od 9 do 10.30 hodin.
Hosté vítáni!

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihov-
na (tamtéž) půjčuje každou první stře-
du v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle
telefonické dohody, číslo telefonu
62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme každé úterý od 19.30 do 21 ho-
din v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Ho-
sté vítáni!

Mili přátelé, drazí krajané !

srdečně vás všechny zveme na oslavu

SVATÉHO VÁCLAVA

PATRONA ČESKÉHO NÁRODA

se koná v českém kostele JEDNOTY SV. METODĚJE na Rennwegu 63

V neděli 3. října 1999

SLAVNÁ MŠE SVATÁ V 10 HOD

Přiveďte své známé krajaný

Církev není lhostejná ke
společenskému dění. Být
dobrým křesťanem, to zna-
mená víc než být zbožným
a slušným člověkem v sou-
kromém životě. Být solí
země a světlem světa, to
znamená také nést odpověd-
nost v životě občanském
a národním, nestarat se jen
o sebe, ale mít na zřeteli
dobro celku.

Druhý vatikánský koncil
promluvil o službě církve
současnému světu, a zejmé-
na o úloze laiků na tomto
poli, jasnými slovy.

*František kardinál Tomášek
(pozdrav věřícím k svátku
sv. Václava 1988)*

VÁŽENÍ A VERNÍ ČTENÁŘI !

K TOMUTO ČÍSLU „VĚSTNÍKU“ PŘIKLÁDÁME
SLOŽENKU S PROSBOU O DOBROVOLNÝ DAR NA
TISKOVÝ FOND NAŠEHO LISTU, KTERÝ STÁLE JEŠTĚ
EXISISTUJE JEN Z VAŠICH PŘÍSPĚVKŮ A NEPLA-
CENÉ PRÁCE NAŠICH PRACOVNÍKŮ – NEDOSTÁVÁME
ŽÁDNOU SUBVENCII, SRDEČNÉ DÍKY ZA DOSAHDNÍ
PODPORU !

VI. odbor J.S.M. XVII koná ve středu 20. října 1999 v klubovně JSM
Rosensteing. 39/I poschodí, přátelský večírek, s přednáškou br. Bouchala se
světél. obrazy a filmem, o novém poutním místě „Turzovka na Složensku“.
Začátek v 18h. Hosté vítáni.